

Vágó Istvánné És Férje Esküvői Képe

Ez az esküvői képünk. A férjemmel a strandon ismerkedtem meg. Akkoriban jártam a strandra a barátnőimmal. Ott láttam, hogy a napozóban mindig négy-öt lány vette körül. Az ember ilyen fiúval nem foglalkozik. Nem is tudtam, hogy zsidó fiú. Azt mondták, hogy rendőrnnyomozó, nem tudom, miért fogták rá. Az egyik barátnőmnek valahogy lecsúszott az ujjáról a gyűrű, és a fiúk megpróbálták megkeresni. Akkor mutatták be nekem. Attól kezdve mindig csatlakozott hozzám, de én nem akartam foglalkozni vele. Már volt udvarlóm, akit a háború előtt ismertem meg, tizenhat éves koromban, és vártam, hogy hátha hazajön. De ő csak próbált kísérgetni. Ha villamoson mentünk, ő akarta fizetni a jegyet. Én meg nem akartam engedni, azt mondtam, hogy gyalog megyek. Akkor gyalog kísért, és azt mondta, végre megismert egy rendes lányt, szeretne velem járni. Na, így kezdődött. Aztán beleestem. De még felmentem Pestre Friciékhez, hogy megpróbáljak

szakítani. Nem tudom, miért tartózkodtam, mert tetszett nekem, szerettem is, de féltem hozzámenni. Már annyi minden ért engem, ne kelljen nekem csalódnai. Feljött utánam Pestre, hogy menjek haza, esküdjünk meg. Azt mondtam, hogy még meggondolom. Feljött még kétszer, és akkor hazajöttem. Azt mondta, hogy a szülei szemében milyen nagyot nőttem, hogy hagytam kéretni magam. 1948. áprilisban esküdtünk. Ő úgy úszta meg a holokausztot, hogy munkaszolgálatos volt Törökbálinton. Ott megismerkedett egy keresztény lánnyal, Juditnak hívták, és az pártfogásába vette. Amikor vitték volna őket ki az országból, akkor megszökött, és bujkált. Ennek a lánynak a nagynénje apáca volt egy kolostorban itt, Pesten, és vele elintézte, hogy beviszi a kolostorba, ahol majd bujttatják. Sikerült is. A főnöknő nem tudta, hogy bevitték egy fiút. Csak hárman tudták, hogy ott van. Aztán karácsonykor felszabadult. Próbáltuk ezt a lányt megkeresni a háború után, de nem találtuk. Az apácák is eltűntek.